

Здоровило Джім Белден і гадки не мав, до чого призведуть його цілком невинні слова про те, що зерняста крига "досить-таки дивна штука". Так само й Лон Мак-Фейн не уявляв собі наслідків, сказавши, що донна крига ще дивовижніша штука. Не уявляв і Бетлз, котрий відразу почав сперечатися, буцімто немає ніякої донної криги. То просто вигадка, аби людей лякати.

— І це ти мені кажеш таке! — обурився Лон. — Пробувши в цих краях стільки років! А ще не раз їв зі мною з одного казанка!

— Таж це безглуздя, — правив своєї Бетлз. — Адже вода тепліша за лід...

— Не велика різниця, як його проломити.

— А все ж тепліша, бо не замерзла. А ти кажеш, що вона замерзає з дна.

— Я кажу лиш про донну кригу, Девіде, лише про донну кригу. Хіба ж тобі не лучалося такого: пливеш річкою, вода прозора, як скло, і раптом, наче хмара найде на сонце, — крижинки, немов бульбашки, починають зринати, і вмент вздовж і впоперек річка побіліє, ніби земля під першим снігом.

— Еге, не раз лучалося, як я, було, задрімаю коло стерна. Тільки що крига в мене завжди йшла з сусіднього рукава, а не з дна зринала.

— А насправжки ніколи не бувало?

— Не бувало. І ти такого не бачив. Це ж безглуздя. Хай інші скажуть.

Бетлз звернувся до всіх, що сиділи навколо грубки, але нікому не хотілося встрявати в їхню суперечку.

— Чи безглуздя, чи ні, але правда. Торік восени ми з Ситкою Чарлі бачили таке видовище, як пливли річкою через пороги, знаєш, там, коло Форту Сподівань. Була звичайна осіння година, сонце поблискувало на золотих модринах і на тремтячих осоках, на воді мерехтіли брижі, хоч із Півночі вже насувався голубий зимовий туман. Ти й сам гаразд знаєш, як то буває. Край берегів уже понамерзає, та й у вирах кружляють чималі крижини, повітря дзвенить та іскриться, і ти відчуваєш, що з кожним віддихом набираєшся нової сили. Отоді, голубе, світ робиться малий, і починають свербіти п'яти до мандрів.

Про що ж я казав? Ага, отож гребли ми, криги ніде й сліду не було, лише у вирах, коли це індієнин підвів весло й гукає: "Лоне Мак-Фейн! Глянь униз! Я чув про таке, але ніколи не сподівався побачити навіч!" Ти знаєш, що Ситка Чарлі так само, як і я, не в цій стороні народився, а тому ми обидва не бачили такого. Кинули ми гребти, посхилялися над облавками і вдивляємось у блискучу воду. Мені та картина нагадала час, коли я жив з ловцями перлів і бачив коралові береги, що виростають, неначе сади, під водою. То була донна крига, вона чіплялася й наростала китицями на кожній скелі, як ті білі корали.

А потім було ще цікавіше. Скоро ми минули пороги, вода стала як молоко й укрилася зверху маленькими кружальцями, так, ніби риба перій підіймається вгору навесні або як іде дощ. То зринала донна крига. Праворуч, ліворуч, куди не кинеш оком, — всюди вода була вкрита тією кригою. Човен плив, наче в густій каші, вона обліпила весла, як клей. Скільки переїздив я пороги перед тим і після того, але ніколи не бачив ані подоби. Раз за життя трапилось мені таке видовисько.

— Кажи, кажи! — сухо кинув Бетлз. — Думаєш, я повірю твоїм теревеням! Мабуть, щось не гаразд у тебе і з очима, і з язиком. А може, повітря так вплинуло тоді на вас?

— Але ж я бачив ту кригу на власні очі, і коли б тут був Ситка Чарлі, то й він би посвідчив, що це правда.

— Проте факти є факти, їх не обминеш. Це не природно, щоб вода замерзала з глибини.

— Але ж я на власні очі...

— Не гарячкуй так, — уговкував його Бетлз.

Однак Лон Мак-Фейн, запальний, як і всі кельти, вже кипів гнівом.

— То ти не віриш?

— Коли ти вперся, як віслук, то скажу тобі, що таки не вірю. Я вірю насамперед природі й фактам.

— Виходить, я брехун? — погрозово мовив Лон. — Може, спитаєш у своєї жінки-сивашки й переконаєшся, що я кажу правду.

Бетлз несподівано спалахнув люттю. Ірландець нехотячи образив його, бо Бетлзова дружина була напівбіла, дочка російського торговця хутром, і він повінчався з нею в православній місії в Нулато, за тисячу миль звідси в пониззі Юкону, тому вона належала до вищої касті, ніж звичайні тубільні жінки-сивашки. Це вже були тонкощі, і їх могли збагнути лише північні шукачі пригод.

— Авжеж, брехун, — відповів він злісно.

Ту ж мить Лон Мак-Фейн кинув його об землю. Чоловіки, що сиділи коло грубки, посхоплювалися й розборонили їх.

Бетлз підвівся, втираючи — кров з уст.

— Я ніколи не лишаюся боржником. Не думай собі, що й цього разу я не розквітаюсь.

— Мене ще зроду ніхто не називав брехуном, — була чемна відповідь.
— І хай мене дідько вхопить, коли я не допоможу тобі розквитатися зі мною будь-яким способом.

У тебе й досі той тридцять вісім на п'ятдесят п'ять?

Лон потакнув.

— Ти б добув собі кращий калібр. А то мій револьвер попробиває в тобі такі дірки, як горіхи.

— Не бійся. Мої кулі хоч і мають м'які носики, зате б'ють влучно і вилітають з другого боку сплющені в кружечок. А коли я матиму приємність бути до твоїх послуг? Біля ополонки гарне місце.

— Не погане. Будь там рівно за годину, тобі не доведеться довго чекати на мене.

Обидва надягли рукавиці й вийшли з поста, дарма що товариші вмовляли їх помиритися.

Почалося все з дрібниці, однак у таких упертих і запальних людей дрібниці швидко розростаються у велику образу. Окрім того, в ті часи ще не здогадалися розморожувати ґрунт і добувати золото взимку, тож люди з Сорокової Милі, замкнені в таборі тривалою арктичною зимою, робилися обважнілі від переїдання й примусових лінощів і такі дразливі, як бджоли в кінці літа, коли вулики переповнені медом.

У Північній Країні тоді ще не існувало правосуддя. Кінна поліція теж була справа майбутнього. Кожен сам міряв образу й визначав кару, залежно від того, як вона йому допекла. Рідко коли громада втручалася

в такі справи, і ніколи за всю похмуру історію табору на Сороковій Милі не порушувано восьмої заповіді.

Здоровило Джім Белден поспішно скликав раду. Відлюдька Макензі настановили головувати й відрядили посланця до панотця Рубо, щоб і той прийшов на допомогу. Вони розуміли, що становище їхнє парадоксальне. Можна було втрутитися й не допустити до поєдинку, однак це суперечило б їхнім власним поглядам, хоч їм і дуже хотілося, щоб товариші не стрілилися. З одного боку, їхня простацька давня етика визнавала право кожного ударом відплачувати за удар, але ж вони ніяк не могли погодитися на те, щоб двоє добрих товаришів, таких, як Бетлз і Мак-Фейн, зішлися в смертному герці. Теоретично вони вважали за боягуза того, хто уникає бою, коли йому виклик кинуто; проте як самі зіткнулися з такою справою, то не хотіли, аби вона дійшла кінця.

Зненацька нараду було перервано. Надворі зарипіли мокасини, почувся крик, а тоді постріл револьвера. Двері шпарко відчинилися, й увійшов Мелмют Кід, весело поблизкуючи очима. В руці він тримав кольта, з якого ще курився дим.

— Поклав на місці. — Він замінив порожню гільзу й додав: — Твого собаку, Відлюдьку.

— Жовте Ікло? — спитав Макензі.

— Ні, того клаповухого.

— До біса! Таж він був здоровий!

— Вийди подивися.

— А врешті, воно й краще. Я таки боявся, що він заслабне. Сьогодні вранці вернувся Жовте Ікло і добряче покусав його, та й мене мало не повдовив: кинувся на Заринену, але вона метнула йому спідницею межі

очі й викрутилася. Тільки того, що порвала спідницю та добре викачалася в снігу. А він знов забіг до лісу. Гадаю, що вже не вернеться. В тебе теж загинули які-небудь собаки?

— Один, найкращий з усього запрягу. Шукум. Сьогодні вранці почав кидатися на всіх, але не наробив багато лиха. Напав на собак Ситки Чарлі, і вони розтягли його по всьому шляху. А тепер двоє з них сказилося і втекло; як бачиш, він зробив своє. Коли ми чогось не вигадасмо, то до весни лишиться мало собак.

— І людей теж.

— Як то? З кимось сталося лихо?

— Бетлз і Мак-Фейн посперечалися, а тепер зійдуться біля ополонки, щоб докінчити суперечку.

Йому докладно розповіли пригоду. Мелмют Кід звик, що товариші його завжди слухаються, і взявся владнати цю справу. Він швидко вигадав, як виплутатися з халепи, і пояснив свій план товаришам; ті пообіцяли неодмінно виконати всі його настанови.

— Отже, ви бачите, — закінчив він, — що ми не позбавляємо їх змоги битися, а однак я гадаю, що вони самі не захочуть, як зметикують, до чого йдеться. Життя — то гра, а люди грачі. Вони гратимуть на все, коли є хоч один шанс на тисячу виграти. Але позбавте їх того одного шансу, й вони не гратимуть.

Він удався до начальника поста:

— Відмірай-но мені три сажні найкращого півдуюмowego манільського мотуза. Ми встановимо такий прецедент, що люди Сорокової Милі повік будуть його пам'ятати, — пророкував Кід. Потім, обкрутивши мотуза

навколо руки, повів своїх товаришів до ополонки якраз вчасно, щоб зустріти супротивників.

— Яке, в чорта, він мав право приплутувати до цієї справи мою дружину? — заgrimів Бетлз, коли товариші спробували вмовити його. — Це зовсім ні до чого не прихопилося, — заявив він рішуче. — Це зовсім ні до чого не приходилося, — проказував він раз у раз, ходячи сюди й туди та піджидуючи Лона Мак-Фейна.

У Лона ж Мак-Фейна обличчя палало, а рот не стулявся: він зухвало кидав виклик церкві.

— Коли так, панотче, — кричав він, — коли так, то я залюбки загорнуся в полум'яну ковдру й ляжу на постіль з жару. Але ніхто не скаже, що Лонові Мак-Фейну завдали брехні, а він облизнувся й навіть вухом не повів! І не треба мені вашого благословення. Я хоч і неотесаний, але серцем відчуваю, що добре, а що зле.

— Таж це не серце, Лоне, — зауважив панотець Рубо, — це гординя спонукала тебе підняти руку на свого ближнього.

— Це вже ваші французькі вигадки, — відказав Лон. І потім, повертаючись іти, спитав: — А ви відправите панахиду, коли мені не пофортунить?

Але священик тільки всміхнувся. Він і собі повернувся й рушив у напрямі білої замерзлої річки. До ополонки провадила втоптана стежка із ступінь завширшки. Обабіч лежав глибокий, пухкий сніг. Люди йшли один за одним, мовчки, а священик у чорній сутані надавав походові урочистого, похоронного вигляду. Як на Сорокову Милю, то це був теплий зимовий день; обважніле небо нависло низько над землею, а живе срібло показувало незвичний рівень — двадцять градусів під нулем. Але це тепло не тішило. Навіть високо вгорі вітер ані кивав, і хмари зависли

нерухомо, похмуро, віщуючи ранній снігопад. А байдужа земля, скована зимовою сплячкою, не готувалася його зустрічати.

Коли прийшли до ополонки, Бетлз, походжаючи, очевидно, знов мовчки обмірковував сварку, бо на закінчення вигукнув своє: "Це зовсім ні до чого не прихопилося!" А Лон Мак-Фейн похмуро мовчав. Гнів так душив його, що він не міг говорити.

А все ж у ті хвилини, коли вони не думали про сварку, то обоє дивувалися на своїх товаришів. Вони сподівалися, що їм чинитимуть опір, і ця мовчазна згода ображала їх. Здається, можна було більшого сподіватися від близьких людей, і обидва в душі почувалися наче скривдженими й обурювалися тим, що стільки друзів без єдиного слова протесту вийшли подивитися, наче на свято, як вони стрілятимуть один одного. Видно, небагато вони були варті в громаді. Якось дивно поводитися їхні товариші, аж не вірилося.

— Станьмо спина до спини, Девіде. Чи досить буде п'ятдесяти кроків, чи, може, подвоїти відстань?

— Досить, — хижо відрубав Бетлз.

Але новий манільський мотуз, що був не на видноті, а так собі недбало обкручений на руці в Мелмюта Кіда, привабив меткий ірландців погляд і сповнив його тривогою.

— А нащо тобі мотуз?

— Швидше! — Мелмют Кід глянув на свого годинника. — У мене дома повна піч хліба, і я не хочу, щоб він запався. Та й ноги мені мерзнуть.

Інші чоловіки, хто як, теж виявляли свою нетерплячку.

— Але ж нащо цей мотуз, Кіде? Він зовсім новий, хіба ж твій хліб такий важкий, щоб витягати його мотузом?

Бетлз цю хвилину озирнувся. Панотець Рубо, що саме розкумекав, до чого йдеться, затулив рота рукавицею, ховаючи посмішку.

— Ні, Лоне, це мотуз на людину. — Мелмют Кід, як треба, вмів справити враження.

— На яку людину? — Бетлз теж зацікавився мотузом.

— На другу людину.

— Яку ще другу?

— Слухай, Лоне, і ти теж, Бетлзе! Ми обмірковували вашу дрібну сварку й ось що врадили. Спиняти вас ми не маємо права...

— Ще б пак!

— І не збираємося. Зате можемо зробити інше... і зробимо. Зробимо так, щоб цей поєдинок не повторився в історії Сорокової Милі, щоб він став за приклад для всіх чечако, що простують сюди Юконом. Хто зостанеться живий, того повісимо на найближчому дереві. А тепер гайда!

Лон недовірливо усміхнувся, а потім обличчя йому проясніло.

— Міряй, Девіде, п'ятдесят кроків, тоді обернемось і стрілятимемо, доки один з нас упаде мертвий. Сумління не дозволить їм таке зробити. Той янкі нас тільки лякає.

Він рушив, задоволено всміхаючись, але Мелмют Кід спинив його:

— Лоне! Давно ти мене знаєш?

— Та вже давненько.

— А ти, Бетлзе?

— П'ять років буде в червневу повідь.

— Ну, а чи пригадуєте ви такий випадок, щоб я не дотримав слова? Чи, може, від інших чули про таке?

Обидва похитали головами, намагаючись зрозуміти, до чого воно йдеться.

— Значить, на моє слово можна покластися?

— Як на боргове зобов'язання, — мовив Бетлз.

— Воно таке ж певне, як надія на спасіння душі, — швидко додав Лон Мак-Фейн.

— Ну, то слухайте! Я, Мелмют Кід, даю своє слово, — а ви знаєте, чого воно варте, — коли скінчиться поєдинок, то не мине й десяти хвилин, як той, хто живий лишиться, повисне на мотузі. — Він відступився назад, як колись, може, відступився Пілат, умивши руки.

Люди з Сорокової Милі стояли мовчки. Небо спустилося ще нижче, сиплячи на землю кристалічну хмару сніжинок — маленькі геометричні фігурки, прекрасні й ефемерні, як подих, що їм, однак, судилося існувати аж до повороту сонця з південної мандрівки. І Бетлзові, і Лонові не раз доводилося ризикувати, ризикувати з прокльонами або з жартом на устах, але з непохитною вірою в Щасливий Випадок. Проте в цій грі такого Випадку не могло бути.

Вони вдивлялися в Кідове обличчя, але це було все одно, що вдивлятися в обличчя сфінксове. Минали напружені хвилини, і їм дедалі дужче хотілося заговорити. Нарешті собаче виття порушило тишу; воно долинало звідти, з Сорокової Милі. Сумне виття гучнішало, воно аж серце роздирало, а тоді довгим скиглінням завмерло в далечині.

— А хай тобі трясця! — Бетлз підвів коміра своєї купини й безпорадно озирнувся навкруги.

— Славну гру закрутив ти, Кіде! — вигукнув Лон Мак-Фейн. — Усі прибутки закладові, й анічогісінько гравцеві. Сам диявол не вигадав би такої штуки, і хай мені грець, як я вплутаюсь у неї.

Коли мешканці Сорокової Милі видиралися на вкритий льодом берег вирубаними в кризі східцями, а потім ішли вулицею до поста, то дехто, ніби кашляючи, тамував сміх, а дехто підморгував, удаючи, що струшує сніг, який налип на віях. Але собака завив протягло й погрозово вже десь ближче. За рогом зойкнула якась жінка й гукнула: "Він сюди біжить!" Потім до гурту прискочив якийсь індіанський хлопець та кілька зляканих собак, що мчали так, наче за ними сама смерть гналася. Слідом біг Жовте Ікло, маючи наїжаченою шерстю, як сіра блискавка. Всі, окрім янкі, сипонули врозтіч. Індіанський хлопець спіткнувся й упав. Бетлз спинився, схопив хлопця за полу й кинувся до стосу дров, куди вже видряпалися інші чоловіки. Жовте Ікло вернувся назад, переслідуючи якогось пса. Той пес, не скажений, але збожеволілий зі страху, втікаючи, збив Бетлза з ніг і помчав угору вулицею. Мелмют Кід вистрілив у Жовте Ікло. Скажений собака перекрутився в повітрі, впав на спину, тоді знову скочив на ноги й одним стрибком здолав півдороги до Бетлза. Але не досяг його.

Бо Лон Мак-Фейн зіскочив зі стосу дров і схопив собаку на льоту. Вони покотилися; Лон, випроставши руку, тримав собаку за горло, щоб уберегтися від смердючої слини, що бризкала йому в обличчя. Тоді Бетлз, з револьвером у руці, вигодивши слухну мить, спокійно поклав край боротьбі.

— Оце була чесна гра, Кіде, — зауважив Лон, підводячись і струшуючи сніг з рукавів. — І я узяв своє.

Увечері, тимчасом як Лон Мак-Фейн, надумавши вернутися в лоно церкви, простував до хатини панотця Рубо, Мелмют Кід довго розмовляв про цю дрібну подію.

— Невже ти б зробив таке? — чіплявся до нього Макензі. — Якби вони здумали стрілитися?

— Хіба я коли порушував своє слово?

— Та ні, не в тім річ. Відповідай на запитання. Чи зробив би?

Мелмют Кід підвівся й сказав:

— Відлюдьку, я сам себе весь час питаю про це.

— Ну й що?

— Та ось і досі не знаю, що відповісти.